

VETER

glasovi, pomeni

Kaj vse glasov sem preizkusil,
zdaj vendarle znam oponašati veter.
Blaženo veje iz mene njegov gozdni mir,
potem predpotopno hrumim preko morja,
zavijam z zvermi v vrtincih snega
in iz puščavske nevihte rezgečem.
Zbližan s stvarmi
sežem do zadnjega lista v bukovi hosti.
Ne jázim se več v svojih slepih globinah,
vršim prek površin, donim od vseh oblin,
s tanko struno mrežim zrno Zemlje,
brnim od skrite moči
in uglašujem ta prenapeti čas.
Vsak gib izvablja utrip in daje jek,
v curkih priteka zvok,
v sojih šum, v slapovih grom.
Šele iz vsega tega kapne beseda.

KOT ROSA, KOT SMOLA

Jutro je, potem vse do večera
sonce nad vsem. In potem
se gre spat, v vodoravno lego.
Vse bolj vodno, vse bolj ravno.
In kaj potem? Še nekajkrat to.
Potem potem potem pride smrt,
kot pik komarja. In še potem?
Pride jutro, nov dan, znova si tu,
nerazpoznaven, prerujen
za en metuljev let.
Po potem struna spet počí,
že smo ponoči. In zdaj?
Potem pa še enkrat
drug svet, drugo življenje, nov bog,
vse gre lepo za soncem okrog.
Kaj pa po vsem tem?
Vstajaj naprej ob rani zori,
in hodi, hodi. Smrt je brez nog.
Saj sploh ni videti, kam grem.
In kaj potem! Skozi tebe gre pot,
ti sam si večni krog.